

представителитѣ имъ бѣше повече отъ 320! и казваха вѣрващи и сами: *Παριστάνεται τὸ πανελλήγιον* — представя се всееленството!“ Иначе гърцитѣ били наклонни да подценяватъ българския елементъ, и, както ни предава единъ отъ атинската колония отъ 1840 г., Константинъ Мишайковъ, родомъ отъ с. Пжтеле, Битолско, — тѣ представляли (въ учебницитѣ си по география) цѣла Европейска Турция населена съ гърци и само тукъ-таме посочвали малки гнѣзда българи. Сѣщото е разказвалъ на времето и Стоянъ Чомаковъ, атински другаръ на Мишайкова, родомъ отъ Копривщица. Младитѣ тѣзи ученици съ удоволствие узнали въ Атина, че българското племе населява собствено по-голѣмата частъ отъ полуострова и че гърцитѣ ги заблуждавали по-рано коварно.

Но, какво мислятъ гърцитѣ за българитѣ и какво се надяватъ отъ тѣхното участие въ Народното събрание, е едно, какво очакватъ и догонватъ самитѣ българи — съвсемъ друго. Разликата между дветѣ гледища е голѣма. На 24 ноември 1843 г. Селимински отново съобщава на Золотовича за трако-славянската комисия, добавяйки, че като нейни представители въ Народното събрание били избрани полковникъ Хаджи Христо (отъ името на славянитѣ — българи, сърби и др.) и Иоанъ Суцо (отъ името на тракийцитѣ). Вториятъ, като фанариотъ, билъ изхвърленъ отъ Събранието. „Азъ много се лаская, задето пръвъ подеиствувахъ, щото българитѣ, които вѣрно и храбро се бориха за свободата на Гърция, но бѣха пренебрегнати, да пратятъ сега свой представителъ“. А на 8 февруарий 1844 г. Селимински се обръща къмъ С. Чавдарова въ Цариградъ (който е прекаралъ една година въ Атина) съ лирическо встѣпление върху успѣхитѣ на българското училищно и книжовно дѣло: „Каква полза отъ твоето богатство, ако не обогатишь и бедния ни народъ? Каква полза отъ твоята индивидуална свобода, когато виждашь, че твоитѣ сънародници робуватъ? Каква полза отъ твоята лична слава, ако не се отразява и върху народната слава? Както въ всѣко цѣло се съдържа и частъта, така и въ народното щастие се намира индивидуалното щастие“. И следъ това продължава: „Тукашнитѣ наши сънародници избраха една комисия отъ нашата колония, на която азъ пакъ съмъ членъ. За колеги имаме бейзаде Костаки Караджа и другитѣ по-стари другари. Представи си, че това малко начало въ време на кон-